

Strafarbejdet i Ny Kaledonien.

(Revue pénitentiaire, Marts 1908, oversat af Adolf Goos).

I sin Indberetning til Senatet om Koloniernes Budget giver Hr. de Saint-Germain et Résumé af de Rapporter, der er indgaaede fra den af Hr. Milliès-Lacroix til Ny Kaledonien udsendte Inspektionskommission, som har opholdt sig i denne Koloni fra 4. Februar til 10. Juli 1907.

Kommissionen fastslaar, at det er Deportationen, der har skabt det nuværende Ny Kaledonien med dets Tillokkelser, dets Forhaabninger og dets Savn. Men »den har ikke længere Borgerret i denne Koloni, der fremfor nogen anden er bleven befolket, hvor Klimaet er mildere end i Frankrig, og hvor Fødselsprocenten er i rivende Stigning og en ny Race i Færd med at dannes. De fri Arbejdere, som intet Arbejde har, er allerede i Overtal. At ophjælpe en konkurrerende Arbejdsvirksomhed, medens disse befinder sig i Nød, vilde kun lidet stemme med Frankrigs Interesser. De deporterede, hvem man har tilstaaet Jord, har skuffet det Haab, Loven af 1854 satte til Forbrydernes Forbedring ved Følelsen af at eje noget og ved Arbejdet i fri Luft. De deporterede Kolonister er ikke en Gang Staten taknemmelige, fordi den opdrager deres Børn i de kostbare Børnehjem i Nemeara og Fonwary, og de bliver efter Afsoningen af deres Straf dens mest uforsonlige Fjender. Det maa erkendes, at Statens humane Bestræbelser her har været forgæves.«

Der er dog to Grupper af Domfældte, som Kommissionen anbefaler til Ministeriets Velvilje.

Den interessanteste af disse bestaar af 85 Soldater, der er idømt strænge Straffe for ofte ret ubetydelige disciplinære Forseelser, og som i 12 Aar har maattet finde sig i at leve sammen med de Forbrydere, som Samfundet med Rette har tugtet. Kommissionen gør opmærksom paa, at de domfældte, der kommer fra militære Fængsler, har nydt godt af talrige Lempelser, og at selve de Straffedomme, der afsiges af Krigsretterne, er blevet formildede.

Den anden Gruppe omfatter Fanger, der er dømt til livsvarigt Strafarbejde, og hvem man tillige har paalagt et vist Antal Aars »Dobbeltlænke«.^{*)} Med Hensyn til disse Fanger har man ladet Bestemmelserne i Dekret af 13. Oktober 1906, hvorved Dobbeltlænken ombyttes med Cellefængsel, faa tilbagevirkende Kraft. Selv om Dobbeltlænken var »forældet«, blev den dog i ethvert Fald baaret i fri Luft. »En Fange, der med Lethed vilde have taalt denne Straf i 18 Aar, skal altsaa nu som en særlig Naade underkastes 18 Aars Cellefængsel, skønt Loven betragter et Maximum af 5 Aar som den yderste Grænse for, hvad et Menneske kan taale! I den bedste Tro af Verden har man her gjort en fejlagtig Anvendelse af vor Strafferets mest ophøjede Principper, og vi mener, slutter Hr. de Saint-Germain og Kommissionen, at det bliver bydende nødvendigt at gøre Forandring heri.«

Det Arbejde, der udføres ved Hjælp af Straffefangerne, er svundet ind til en ren Ubetydelighed. »Enkelte Hold Fanger arbejder endnu uden at overanstrenges sig paa Landevejene i det indre og paa Marinens Kuloplag; Artilleriet forlanger fra Tid til anden nogle Dragere. Det er det hele. Den straffede Befolkning opholder sig i Strafanstalternes

^{*)} Et System af Lænker, der gaar fra Fangens Livbælte til Ankelen.
O. A.

umiddelbare Nærhed og bevæger sig saa at sige kun for at tage den for Sundheden nødvendige Motion.«

Hvad Forvisningen angaar, turde Lovgiverens Mening hermed være ganske miskendt. De Depoter af forviste, der er anbragt paa Ile des Pins og i Pronybugten, er paa Grund af deres lange Afstand fra Numea ikke egnede til at forberede de domfældte til den individuelle Forvisning.

»Fra Tid til anden har en Guvernør eller Koloniernes Inspektion loyalt forsøgt at opfylde Loven, men som Regel har man omhyggelig sørget for at anvende de faa Haandværkere, der fandtes mellem disse Lediggængere fra de store Byer, til de officielle Arbejder og ladet de andre skøtte sig selv. Der findes Individer, der er ankommet dertil med de første Fangetransporter, og som »foreløbig. har været internerede dér i de sidste 20 Aar, skønt deres principale Straf ikke en Gang naaede op til to Aars Fængsel«.

Paa Ile des Pins er Hytterne, der »er opførte paa den bare Jord, og som er utilstrækkelig dækkede, slet ventilerede og byggede i Strid med Hygiejnens simpleste Fordringer«, blevet »Arnesteder for Smitte«. Rapporten anfører desuden, at »visse Stoffer kun findes i utilstrækkelig Mængde i Forplejningen«.

I Pronybugten har en ufornuftig og hensynsløs Udnyttelse af de rige Skove ganske lagt dem øde. »Planløst, uden Ledelse eller Methode faldt Træerne for Øxen, efterhaanden som de viste sig paa dens Vej. Efter at have fældet Træerne forsømte de improviserede Brændehuggere at plante, og paa de Steder, hvor for 30 Aar siden sjældne Vækster trivedes, vil man for Fremtiden kun finde forkrøblede Buske. Skovhugsten ledes den Dag i Dag ikke synderlig fornuftigere, men den foregaar i et mere beskedent Omfang. Kun ca. 40 Brændehuggere har nu det Hverv at forsyne Hovedstadens Ovne og Køkkener med det fornødne Brændsel.«

Fangestykkerne udmattes desuden hurtigt ved Arbejdet paa de isoleret beliggende Arbejdspladser i Bjergene, idet daglige Regnskyl gør det særlig besværligt. »Den Tid er

derfor nær, hvor de kaledoniske Straffekolonier ikke vil være andet end et Hospital og tilsidst en vidtstrakt Kirkegaard.«

Ogsaa i en anden Retning kritiseres Tilstanden: »Transporterne til Søs af Personale og Materiel til Ile des Pins og Pronybugten medfører til ingen Nytte en aarlig Udgift af 60000 Fr.

Strafanstaltsfilialerne i Foa, Bourail og Pouembout, der ligger henholdsvis 118, 170 og 287 Kilometer fra Hovedstaden, medfører en yderligere Udgift af 50000 Fr., uden at man opnaar andet end at lade de Fanger, der anses for egnede til at anbringes dér, henslæbe Livet i »en dvaleligende Sløvhedstilstand«.

Man burde derfor koncentrere alle de deporterede paa Øen Nou, anbringe Resterne af Mandfangerne paa Halvøen Ducos og de forviste Kvinder paa Holmen Brun, indtil de kunde sendes tilbage til Fædrelandet. Man vilde desuden til denne Transport kunne anvende det Mindretal af Haandværkere og kraftige Mænd, som endnu findes i de kaledoniske Straffekolonier. Man vilde paa denne Maade spare de Summer, der kræves for at forny »de faldefærdige Hytter, som tjener til Ophold for Recidivisterne« og »det opslidte Værktøj« i Pronybugten.

Fagskolen i Nemeara, der for 3 Aar siden kom under verdslig Ledelse, koster i Virkeligheden 20100 Fr. mere end den bugettede Sum (46300 Fr.), og den gør ikke den Nytte, man tror. »Staten udsaar dér kun Uvidenhed og Utaknemmelighed. Forgæves paaberaaber man sig som Resultat af den i Skolen modtagne Opdragelse, at Retfærdigheden aldrig har behøvet at skride ind mod nogen af de tidligere Elever. Dels er det givet, at denne Opdragelse kun er middelmaadig, dels forlanger Forældrene i Almindelighed deres Børn tilbage, saasnart de kan være dem til Nytte, d. v. s. fra det 12. eller 13. Aar, netop den Alder, hvor Børnene er modtagelige for enhver Indflydelse, den bedste som den værste. Vilde det ikke være fornuftigere at søge Grunden til, at de aldrig er faldne i Rettens Hænder, i den Omstændighed, at deres

Fædres Straf har været dem et gavnligt Eksempel, og at de har levet fjærnt fra de store Byer, saavel som i den summariske Straffemethode, der i paakommende Tilfælde anvendes overfor de frigivne? De samme Resultater vilde opnaas, hvis man i hver Koloni af frigivne oprettede en Drengeskole, og den aarlige Udgift vilde da ikke beløbe sig til 26000 Fr.«

Kun Internatet for Piger i Fonwary, som har været under verdslig Ledelse fra 1. Januar 1908, synes at have været heldigt. Det »fyldestgør i Virkeligheden en højere Interesse. De Piger, som betroes til det, er indtil deres 16. Aar unddragne de daglige Farer, som deres Alder og Køn vilde udsætte dem for i den Kreds, de er henvist til at leve i. Anstalten uddanner dem til gode Tjenestpiger under sunde og moralske Forhold, og den har i saa Henseende ikke skuffet Lovgiveren af 1854's ædle Hensigter.

Henri Prudhomme.

Rumæniens Fængsler.

(Revue pénitentiaire, Marts, 1908, oversat af Adolf Goos).

Hr. Dr. juris & philosophiæ Jonel Naum-Inau, Direktør for Centralfængslet i Focsani (Rumænien) giver os følgende Meddelelser om sit Lands Fængselsforhold. Vi beklager, at Mangel paa Plads forhindrer os i at gengive den os sendte Artikel i sin Helhed.

Indtil Midten af det 18. Aarhundrede bestod Fængslerne kun af vidtstrakte Kældere, hvor Fangerne levede mellem hverandre uden nogen Adskillelse af de to Køn. De fik ingen anden Føde end den, medlidende Folk, der gik forbi Fængslet, gav dem.

Fyrst Mavrogeni var den første, der paabød Adskillelsen af Mænd og Kvinder.